

Praca poświęcona jest recepcji kultury renesansu w twórczości Teofila Lenartowicza i innych polskich romantyków, z którymi poeta przyjaźnił się lub utrzymywał korespondencje. Problem recypowania tradycji odrodzeniowej w twórczości Lenartowicza i polskich romantyków zaprezentowano poprzez nawiązanie do idei wielkich ludzi, popularnej zwłaszcza w XIX wieku. W centrum badawczego zainteresowania pozostają wybitne postaci renesansu włoskiego i polskiego. W oparciu o ich życiorysy i twórczość wyselekcjonowano oraz zaprezentowano określone problemy interpretacyjne. Dotyczą one między innymi problemu opisu i oceny sztuki włoskiego renesansu, osiągnięć naukowych w dobie odrodzenia, roli literatury w XVI wieku w Polsce, wizji historii nowożytnej w Europie. Poszczególne uwagi formułowane były poprzez odniesienia do różnorodnej spuścizny samego Lenartowicza, który był poetą, wykładowcą, rzeźbiarzem, autorem licznych rysunków i listów. W ten sposób zaprezentowana została interesująca poznawczo mozaika wybitnych postaci z XVI wieku, wśród których znaleźli się artyści, pisarze, filozofowie i naukowcy. Samego Lenartowicza uznać można za najbardziej zainteresowanego z polskich poetów romantycznych tradycją renesansową. Okazuje się także, że to właśnie jego pokolenie szczególnie chętnie nawiązywało do dorobku odrodzenia, tworząc w ten sposób swoją własną i unikatową estetykę.